

[Tholstrup.]

industrialisering og den stærkt stigende levedof i industrilandene, som har bevirket en stærk efterspørgsel efter forædlede fødevarer, således at kød og flæsk i dag koster 3—4 gange så meget som før krigen — og visse luksusprægede produkter endnu mere — har f. eks. smørret kun opnået en stigning til ca. 2½ gang førkrigsprisen. Med moderne salgsmetoder, hvor reklamen tages i tjeneste, ville det være en let sag at rette dette misforhold op, så Danmark fik de sidste 100 mill. kr. hjem, som danske landmænd i dag må give afkald på. Det er bemærkelsesværdigt, at smør- og mælkeproduktionen ikke er steget i takt med befolkningen — og slet ikke i takt med industribefolkningens stigende købeevne i de lande, jeg taler om.

Det er altså et forhold, som kunne ændres betydeligt til fordel for hjemtagelse af større valutabeløb blot derved, at man opgav dette meningsløse monopol.

Og tager vi importen, så ved jo enhver, der har med importforhold at gøre, at valutabevillingerne, som binder til at købe i bestemte lande og til bestemte tider, ofte udnyttes af sælgerlandet. Den indskrænkede bevægelsesfrihed må betales i dyre domme.

Under denne lovs administration har man indført nye skattelove med en ny omsætningskat — den såkaldte dollarpræmiering — på nye motorkøretøjer; men ikke alene har man lagt afgift på de motorkøretøjer, hvortil der kræves valuta, altså nye motorkøretøjer; også hvor det drejer sig om brugte motorkøretøjer, forlanger man dollarpræmiering. Hvis man har købt en varevogn for et år eller to siden og har købt gule nummerplader, men nu har sparet så mange penge sammen, at man har fået råd til at betale omsætningskatten og få sat sorte nummerplader på, skal der efter den nye bekendtgørelse betales et lige så stort beløb som omsætningskatten ved køb på dollarpræmiering — altså for biler, der er importeret for både 1, 2 og indtil lige ved 3 år siden. Jeg finder, at dette er misbrug af loven til at skaffe penge til statskassen i tilfælde, hvor finansministeren måtte være henvist til at gå lovgivningens vej, når han skulle have nye midler ind. Jeg må derfor spørge, om det virkelig kan være denne lovs formål at pålægge nye skatter, som — nå ja, det kan være ligegyldigt — men som altså i

dette tilfælde i særlig grad rammer transporten.

Dollarpræmieringen har to sider. Den blev oprindeligt indført med det formål at fremme eksporten til dollarområder, og det kan ikke bortforklares, at der har fundet en betydelig stigning sted i vor eksport dertil. Jeg har imidlertid talt med mange kyndige folk, som siger, at hovedparten af denne stigning ville være kommet alligevel; den var et resultat af et forudgående arbejde, som ikke har haft ret meget med dollarpræmieringen at gøre. Det betyder altså, at man har lavet en devaluering af kronen i forhold til dollar, til stor fordel for nogle få, som får 8 pct. mere i fortjeneste på bekostning af hele samfundet. Man kan nemlig ikke nøjes med at sige, at dollarpræmieringen betales af de folk, der køber de dyre dollars for at tilfredsstille deres specielle ønsker, såsom at købe biler, idet stigende biludgifter uvægerlig forplanter sig til højere varepriser. Dollarpræmieringsordningen er altså i direkte strid med vareforsyningslovens højere formål: at sikre valutaen og sikre varer til rimelig pris. Den burde altså også af den grund afskaffes, og det jo før jo hellere; jeg ser derfor med glæde, at spørgsmålet om at ophæve denne dollarpræmiering nu tages op under forhandlingerne i Paris.

Den anden side er den førnævnte som skat virkende dollarpræmiering ved indkøb af biler. Fra Motorbranchens Fællesråd har jeg fået visse oplysninger, som jeg går ud fra er rigtige, bl. a., at den tidligere handelsminister, det ærede medlem hr. Weikop, da ordningen blev indført, havde givet et løfte om, at man ikke ved dollarpræmieringen forgreb sig på de almindelige bevillinger, at der ikke derved skulle ske nogen forstyrrelse, at der ikke ville komme indskrænkninger i bevillingsudstedelserne, fordi folk gik over til at købe på dollarpræmiering. (*Weikop*: Er det mig, det ærede medlem mener?). Ja, er det ikke rigtigt? (*Weikop*: Jeg skal svare om lidt!). Jeg har i hvert fald fået det oplyst fra kompetent side, og indtil det ærede medlem afkræfter det, må jeg være af den opfattelse, at det er rigtigt — og jeg må gå ud fra, at det ærede medlem kun kan bekræfte det, når han om et øjeblik vil svare. I denne forbindelse må jeg sige, at befolkningen må betragte de forskellige ministre som landets højeste embedsmænd